

احترام بالاتر از استعداد

چرا لامین یامال برای اسپانیا
پیراهن شماره ۱۰ را نمی پوشد؟

پله، دیگو مارادونا، زین الدین زیدان، لیونل مسی و روبرتو باجو، همگی نمایش های درخشانی در جام جهانی داشته اند. وجه اشتراک همه آنها چه بود؟ آنها این کار را با پیراهن شماره ۱۰ انجام دادند. از نظر تاریخی، این شماره پیراهن به خلاق ترین بازیکن هر تیم تعلق دارد، معمولاً هافبک های هجومی و گاهی حتی مهاجمان. این بخشی از برند یک بازیکن است، افتخاری که برای نوع خاصی از فوتبالیست ها محفوظ است.

برای اسپانیا، یکی از شانس های اول برای بردن مسابقات تابستان امسال در آمریکای شمالی، هیچ نامی بزرگتر از لامین یامال نیست. اما او پیراهن شماره ۱۰ را برای اسپانیا نخواهد پوشید، در عوض، او شماره ۱۹ را بر پشت خواهد داشت، همان شماره ای که در تابستان ۲۰۲۴ پوشید، زمانی که به کشورش کمک کرد تا در آلمان قهرمان اروپا شود.

بنابراین، چرا این نوجوان ۱۸ ساله، که آن شماره افسانه ای را برای بارسلونا می پوشد، به لا روخا از همین امتیاز برخوردار نیست؟

چه کسی پیراهن شماره ۱۰ اسپانیا را می پوشد؟

شماره ۱۰ اسپانیا در تابستان امسال را دنی آلومو، یکی از هم تیمی های یامال در بارسلونا، خواهد پوشید. آلومو در بارسلونا شماره ۲۰ را می پوشد، اما در تیم ملی، یک عنصر ساده او را در مورد تصمیم گیری در مورد شماره ها جلوتر از این نوجوان قرار می دهد؛ سابقه.

سیستم اسپانیا برای توزیع شماره های ترکیب تیم حکم می کند که بازیکنانی که بیشترین بازی ملی را دارند، اولین کسانی باشند که از میان شماره های پیراهن موجود انتخاب می کنند. در حالی که یامال ۲۵ بازی برای تیم ملی انجام داده است، آلومو ۵۰ بازی ملی دارد و حتی قبل از اینکه یامال به تیم اسپانیا راه یابد، پیراهن شماره ۱۰ را بر تن می کرد.

آیا این موضوع مهم است؟

یامال قبلاً نشان داده است که توانایی پذیرفتن چالش پوشیدن پیراهن شماره ۱۰ را با بارسلونا دارد. خروج غم انگیز مسی از باشگاه در تابستان ۲۰۲۱ مشکلات متعددی را برای آنها ایجاد کرد که یکی از آنها این سؤال بود که چه کسی آن شماره پیراهن را به ارث می برد. آنسوفاتی یکی از درخشان ترین استعداد هایی بود که در سال های اخیر از آکادمی لاماسیا ظهور کرد، او پس از رفتن مسی، پیراهن شماره ۱۰ را به ارث برد، اما دچار مصدومیت های متعددی شد و نتوانست انتظارات را برآورده کند.

منابع بارسلونا معتقد بودند که دادن آن شماره پیراهن به فاتی اشتباه بود و فشار زیادی را بر شانه های این جوان وارد کرد.

اما داستان یامال متفاوت بود و تابستان گذشته شماره ۱۰ فاتی را گرفت. او در این فصل گذشته بهترین آمار دوران حرفه ای خود را به ثبت رساند و در ۲۴ بازی ۲۲ گل و ۱۷ پاس گل داد.

نداشتن آن پیراهن روی پیشرفت یامال با تیم ملی تأثیری نداشته است. به دور از اینکه یک مشکل تلقی شود، این به عنوان بخشی از فرآیند بلوغ این جوان دیده می شود. همه در اسپانیا قوانین را می دانند و افراد نزدیک به یامال و تیم اصرار دارند که هیچ کنیه ای از سوی یامال نسبت به تعداد بازی او وجود ندارد.

این استدلال وجود دارد که فراتر از به رسمیت شناختن بین المللی، یک عنصر تجاری برای شماره پیراهن وجود دارد که نباید نادیده گرفته شود. داشتن یامال با شماره ۱۰ پریشتم، مطمئناً به معنای فروش بیشتر پیراهن برای اسپانیا و تأثیر تجاری قابل توجه تری برای بزرگترین ستاره آنها خواهد بود. اما احترام بین هم تیمی ها و به ویژه نسبت به بازیکنان با تجربه تر، یک شعار کلیدی برای لوئیس لا فوئنته، سرمربی تیم ملی و فرهنگی است که تیم اسپانیا را به آن رسانده است. هیچ فدری توانایی کافی برای آنکه روحیه تیمی را کم کند، ندارد، حتی یامال. این نوجوان به عنوان مهم ترین بازیکن در خط حمله اسپانیا پذیرفته شده است و چهره ای بسیار محترم در رختکن به حساب می آید، اما مخالفت با این روش (گرفتن شماره پیراهن یک هم تیمی) در این تیم ممنوع است.

شماره های عجیب دیگری برای اسپانیا وجود دارد؟

باید به گاوای اشاره کنیم، این بازیکن ۲۱ ساله، که بیشتر این فصل را به عنوان هافبک میانی یا حتی به عنوان هافبک دفاعی برای بارسلونا بازی کرده است، پیراهن شماره ۹ را خواهد پوشید که معمولاً بیشتر با مهاجمان نوک مرتبط است. دستا نیشت آن وجود دارد؛ گاوای اولین بازی ملی خود را در سال ۲۰۲۱ انجام داد، زمانی که شماره ۹ آخرین شماره موجود بود.

اولین بازی او در پیروزی نیمه نهایی لیگ ملت های اروپا مقابل ایتالیا در آن سال به یاد می آید. او هر زمان که در دسترس بوده، پیراهن شماره ۹ را با تیم ملی پوشیده است.

میگل اویزابال، مهاجم نوک اسپانیا (که در واقع دوران حرفه ای خود را به عنوان وینگر شروع کرد)، همیشه شماره ۲۱ را انتخاب کرده است و تصمیم گرفته که این شماره را در طول دوران بین المللی خود حفظ کند. بورخا گلیسبیا، مهاجم دیگر سلتاویگو که دلا فوئنته در ترکیب جام جهانی خود قرار داده است، تعداد بازی ملی کمتری نسبت به گاوای دارد؛ به این معنی که او نمی تواند شماره ۹ را بگیرد.

افزایش تردیدها درباره برزیل آنچلوتی پس از توقف برابر مراکش

مدعی قهرمانی یا تیمی در جستجوی هویت؟

عکس: Getty image

شاید بزرگترین آزمون کارلو آنچلوتی نه فتح جام جهانی، بلکه همان هویت گمشده ای باشد که روزگاری برزیل را پیش از شروع هر مسابقه، مدعی شماره یک قهرمانی می کرد

فوتبال اروپا نیاز به معرفی ندارد. حضور این سرمربی ایتالیایی آرامش نسبی را به اردوی سلسائو بازگرداند و امیدها را افزایش داد، اما بازی برابر مراکش نشان داد که هنوز فاصله زیادی میان ثبات روانی و آمادگی واقعی برای قهرمانی وجود دارد.

آنچلوتی پس از بازی اعتراف کرد که تیمش با اضطراب وارد میدان شده و نتوانست مالکیت توپ و ریتم مسابقه را کنترل کند؛ موضوعی که در نیمه نخست به وضوح قابل مشاهده بود.

مراکش در حد یک مدعی

مراکش که در جام جهانی ۲۰۲۲ شگفتی ساز شده و تا نیمه نهایی پیش رفته بود، بار دیگر ثابت کرد که دیگر نمی توان آن را یک تیم درجه دوم دانست.

شاگردان محمد وهبی از همان دقایق ابتدایی با گردش سریع توپ، پرس مؤثر و انتقال های سریع، کنترل بازی را در اختیار گرفتند. برزیل در بسیاری از لحظات نیمه نخست تیمی سردرگم و فاقد انسجام به نظر می رسید.

خط میانی متشکل از کاسمیرو و برونو گیمارش بارها در برابر هافبک های پرتحرک مراکش مغلوب شد و انتخاب های آنچلوتی نیز نتیجه مطلوبی به همراه نداشت. روزه ایانسن در سمت راست خط دفاعی عملکرد ضعیفی داشت و در بین دو نیمه تعویض شد. ایگور تیاگو مهاجم برنفتورد نیز نتوانست تأثیر محسوسی در خط حمله ایجاد کند.

گل نخست بازی روی پاس هوشمندانه ابراهیم دیزاز و ضربه اسماعیل صیباری به ثمر رسید؛

گزارش یک فرخ حسابی
خبرنگار

تساوی ۱-۱ برابر مراکش در نخستین بازی جام جهانی ۲۰۲۴ شاید روی کاغذ نتیجه ای قابل جبران برای برزیل باشد، اما آنچه در ورزشگاه مت لایف نیوجرسی رخ داد، زنگ خطر را برای پرافتخارترین تیم تاریخ جام جهانی به صدا درآورد. سلسائو نه تنها از کسب سه امتیاز بازماند، بلکه در بخش های زیادی از مسابقه تحت فشار حرفی قرار گرفت که با اعتماد به نفسی سازماندهی و کیفیتی چشمگیر ظاهر شد.

میراث سنگین و مأموریت بزرگ

آنچلوتی برزیل از زمان حذف در جام جهانی ۲۰۲۲ قطر دوران پرنوسانی را پشت سر گذاشته است. نتایج نه چندان قانع کننده در مرحله مقدماتی آمریکای جنوبی و تغییر چندین سرمربی، نشان می داد که این تیم هنوز از شوک ناگامی های اخیر خارج نشده است.

در چنین شرایطی، فدراسیون فوتبال برزیل سرانجام در سال ۲۰۲۵ کارلو آنچلوتی را به خدمت گرفت؛ مربی ای که افتخاراتش در

گلی که نتیجه برتری مراکش در جریان مسابقه بود.

همه نگاه ها به وینیسیوس

در روزی که بسیاری از ستاره های برزیل در حد انتظار ظاهر نشدند، نیاز دیگر نگاه ها به وینیسیوس باز داشت. پرس مؤثر و انتقال های دقیق جونیور دوخته شد؛ بازیکنی که سال هاست از او به عنوان وارث نسل طلایی فوتبال برزیل یاد می شود.

وینیسیوس در ژنرال مادرید بارها توانایی خود را در بزرگ ترین مسابقات فوتبال جهان ثابت کرده است. اما آمار او در تیم ملی همواره مورد انتقاد قرار گرفته بود. پیش از این مسابقه، تنها ۹ گل در ۴۹ بازی ملی در کارنامه او ثبت شده بود؛

اما تاریخ جام جهانی نشان داده است که قهرمانی صرفاً با اتکا به یک بازیکن ممکن نیست. برزیل امروز دیگر نمی تواند به جام که مانند نسل های گذشته چندین فوق ستاره در ترکیب خود داشته باشد. اکنون کیفیت همچنان وجود دارد، اما تراکم آن استعدادهای استثنایی کمتر از گذشته به نظر می رسد.

ششمین جام؛ رؤیا یا واقعیت؟

تساوی مقابل مراکش به معنای پایان رؤیای قهرمانی برزیل نیست. جام جهانی بارها نشان داده که تیم ها می توانند پس از شروعی ضعیف به اوج برسند. خود آنچلوتی به یاد دارد که ایتالیا در جام جهانی

۱۹۹۴ پس از شروعی ناامیدکننده، فینال پیش رفت. دیدنه شد، نشان می دهد برزیل هنوز فاصله محسوسی با یک مدعی بی چون و چرای قهرمانی دارد. سلسائو برای رسیدن به جام ششم به چیزی بیش از درخشش وینیسوس نیاز خواهد داشت؛ به تعادل، جسارت و شخصیتی که سال ها نماد فوتبال برزیل بود.

شاید بزرگ ترین آزمون کارلو آنچلوتی نه فتح جام جهانی، بلکه بازگرداندن همان هویت گمشده ای باشد که روزگاری برزیل را پیش از شروع هر مسابقه، مدعی شماره یک قهرمانی می کرد.

فرار قطر از کابوس تاریخی با طعم ریاکاری فیفا
فریاد غرور در ورزشگاه نیمه خالی

سوژه

فوتبال، همواره عرصه ای برای نمایش قدرت ها و حکایت های انسانی بوده است. اما در این میان گاه پرده از ریاری های برداشته می شود که ذات این ورزش زیبا را به چالش می کشد. داستان قطر در فوتبال بین المللی به ویژه پس از میزبانی پر حرف و حدیث جام جهانی ۲۰۲۲ نمونه ای بارز از این پدیده است. این کشور کوچک اما ثروتمند حاشیه خلیج فارس، پس از تحمل یکی از تلخ ترین تجربه های میزبانی در تاریخ جام جهانی، اکنون به نظری می رسد در تلاش برای بازتعریف جایگاه خود در این عرصه است.

اما آیا این فرار از «کابوس تاریخی» به معنای عبور از سایه ریاری ها است؟ جام جهانی ۲۰۲۲، با همه تجملات و شکوه ظاهرش، برای قشریک شکست ورزشی تمام عیار بود. سه شکست متوالی و ثبت بدترین تفاضل گل برای یک میزبان، لکه ای پاک نشدنی بر کارنامه فوتبال این کشور نشانند. این اتفاق، سوالات جدی درباره ادعاهای فیفا مبنی بر «توسعه فوتبال در جهان و شکل گیری قدرت های جدید» را مطرح کرد. شکاری که به نظر می رسید صرفاً پوششی برای منافع پنهان بود. اکنون، در تورنمنتی جدید، قطر موفق شد از تکرار آن فاجعه بگریزد. گل به خودی مرگبار میرو موهیم که باعث گل تساوی قطر شد، در میان شوقی چند صد هزار تماشاگر، نه تنها یک گل و کسب یک امتیاز، بلکه پاسخی نمادین به انوهد انتقاداتی بود که سال های اخیر بر پیکره فوتبال قطر وارد شده است. اما آیا این پاسخ، می تواند ماهیت ریاکارانه آنچه در پشت پرده می گذرد را بپوشاند؟ واقعیت این است که این مسابقه، دونهوع ریاکاریات فراتر از به طرز آشکاری برملا ساخت. از یک سو، ادعاهای فیفا درباره توسعه فوتبال، امروزه در لیگ ستارگان قطر به سخره گرفته شده است. این لیگ، به جای آنکه به محفلی برای تقویت استعداد های بومی و منطقه ای تبدیل شود، به تبعیدگاهی برای ستاره های پارسا به سن گذاشته فوتبال اروپا تبدیل گشته است. بازیکنانی چون روبرتو فیرمینو، پابلو سارابیا، مارکو وراتی و الکساندر میتروویچ، با دستمزد های گزاف، به جای رقابت در اوج، دوران بازی خود را در این لیگ سپری می کنند. این در حالی است که عربستان سعودی، با سرمایه گذاری های عظیم در فوتبال خود، به رقیبی جدی برای قطر در جذب استعداد ها و به حاشیه راندن آن تبدیل شده است. این وضعیت، عمق تهی بودن شعارهای فیفا را بیش از پیش آشکار می سازد.

سوی دیگر، عملکرد تیم ملی قطر نیز، حتی پس از قهرمانی در جام ملت های آسیا ۲۰۲۳ نشانه هایی از یک افسوس وحشتناک را به نمایش گذاشته است. آماری نگران کننده در ۶

بازی پیش از این تورنمنت، شامل ۴ شکست و ۲ تساوی با تنها ۲ گل زده، خود گواه این مدعاست. حتی مسیر پریچ و خم صعود این تیم به جام جهانی نیز بسوی بحران می داد. نیمی از ۱۰ بازی مرحله دوم مقدماتی با شکست به پایان رسید و قطر در نهایت پشت سر ازبکستان، ایران و امارات قرار گرفت. نمایش های ناامیدکننده خارج از خانه، از تساوی برابر کره شمالی تا شکست سنگین ۳ بر ۱ در قریزستان، مهر تأییدی بر این تحلیل است. نکته ای که بیش از پیش شائبه برانگیز است، تغییر مشکوک محل برگزاری برخی بازی های حساس در مرحله چهارم از زمین بی طرف به خاک قطر است؛ اقدامی که به نظر می رسد برای هموار کردن مسیر صعود این تیم انجام شده است.

با این حال، به نظر می رسد که مسئولان ورزشی قطر، نگرانی خاصی از این وضعیت ندارند. باشگاه های پارسا سن زرمین، تحت مالکیت و حمایت مالی آنها، به یکی از غول های بی چون و چرای فوتبال اروپا تبدیل شده است. شاید «رشد شائبه برانگیز است، تغییر مشکوک محل برگزاری بازی های گزاف به بازیکنان بازنشسته باشگاه های مطرح اروپایی، در حالی که تیم ملی کشورشان در سراسر آسیا سقوط قرار دارد. این پارادوکس، تصویر روشنی از اولویت های واقعی پشت پرده ارائه می دهد. در این میان، مقامات قطری نیز در برابر انتقادات غربی ها، به «استانداردهای دوگانه» متوسل می شوند. آنها با طرح این سؤال که چرا میزبانان دیگری چون آمریکا بابت رفتارهای سیاسی خود هرگز مورد بازخواست قرار نمی گیرند، به نوعی سعی در توجیه و دفاع از مواضع خود دارند. این پاسخ، هرچند ممکن است در مواردی تا حدی نیز درست باشد، اما نمی تواند اصل ریاری خودر دسترس سیستم جهانی فوتبال را نادیده بگیرد. فوتبال باید از بند این ریاری ها رها شود تا بتواند به رسالت واقعی خود، یعنی اتحاد ملت ها از پیش آشکار می سازد.

سوی دیگر، عملکرد تیم ملی قطر نیز، حتی پس از قهرمانی در جام ملت های آسیا ۲۰۲۳ نشانه هایی از یک افسوس وحشتناک را به نمایش گذاشته است. آماری نگران کننده در ۶

ترکیه مونتا در ونکور و زمینگیر شد

کانگورهای رام نشده

شگفتی روز

نداشت پوپویوچ چنین ریسکی در اولین بازی جام جهانی انجام دهد. اما این تصمیم، یکی از بهترین تصمیم های تاریخ فوتبال استرالیا از آب درآمد.

بیج: دیواری در برابر طوفان ترکیه

استرالیا ۱۰ دقیقه اول بازی را محتاطانه شروع کرد و ترکیه با ۷۳ درصد مالکیت توپ، به شدت فشار آورد. اما دقیقه ۱۱، نوبت به بیج رسید تا به اعتماد پوپویوچ پاسخ دهد. حاضر در جام جهانی بود، هری سوتار، مدافع ۲۷ ساله، به عنوان کاپیتان انگلستان این دروازه بان جوان به تیر دروازه برخورد کرد. اوایل نیمه دوم نیز این کار را تکرار کرد و این بار با شیره ای تماشایی به سمت راست، یک ضربه آزاد خطرناک از آردا گولر (ستاره ژنرال مادرید) را مهار کرد.

بیج در مجموع چهار مهار با بیشتر در نیمه دوم انجام داد و اجازه نداد ترکیه حتی یک گل به ثمر برساند. این یک عملکرد درخشان و فراموش نشدنی بود که رود یک قهرمان ملی جدید را به فوتبال استرالیا اعلاش کرد.

آینده در جیب کانگوروا

استرالیا در این شب ثابت کرد که نسل طلایی جدیدی در حال ظهور است. نستوری ایرانکوندا با گلی که یادآور بهترین لحظات تیم کپهیل بود، بازیکن بیج با مهارت های باورنکردنی اش و کانر متکالف با ضربه پایانی، همگی نوید روزهای روشنی را برای فوتبال این کشور می دهند.

ترکیه که با ستارگانی مثل آردا گولر و هکان چالهان اوغلو پا به زمین گذاشته بود، در برابر جنگندگی و برنامه تاکتیکی پوپویوچ کاملاً بی نتیجه ماند. ساکورویز با این پیروزی شیرین، پیام روشنی به سایر رقبای فرستاد؛ این نسل جدید، برای تاریخ سازی به جام جهانی ۲۰۲۶ آماده است.

نسل جدید استرالیا با نمایشی فراموش نشدنی در ونکور، طلسم ها را شکست و تاریخ سازی کرد. تیم ملی فوتبال استرالیا (ساکورویز) شگفتی ساز بزرگ روز دوم جام جهانی ۲۰۲۴ لقب گرفت. آنها در ورزشگاه ونکور با ارائه یک بازی دفاعی فوق العاده و ضد حملات مرگبار، موفق شدند ترکیه قدرتمند را با نتیجه ۰-۲ شکست دهند و کارزار خود را به بهترین شکل ممکن آغاز کنند. این سومین برد تاریخ استرالیا در جام جهانی و اولین پیروزی آنها پس از پیروزی ۱-۲ مقابل صربستان در سال ۲۰۱۰ بود.

نستوری ایرانکوندا؛ جوانی که یاد کپهیل زنده کرد

در دقیقه ۲۷ نیمه اول، پائول اوگون-انگستلر، هافبک استرالیا، با یک پاس بلند و تماشایی خط دفاعی ترکیه را شکافت. نستوری ایرانکوندا، مهاجم جوان و برق آسا، با سرعتی باورنکردنی خود را به توپ رساند. او با یک لمس ماهرانه توپ را از مقابل مدافع ترکیه کنار کشید و سپس با یک ضربه ایستاده و خونسرد، دروازه ترکیه را گشود.

اما پایان داستان گل نبود؛ جشن پاسی او نیز، ایرانکوندا به سرعت به سمت پرچم کرز روید، مشت زد و طفره رفت، درست مانند جشن معروف تیم کپهیل، استپوره فوتبال اسپانیا. این حرکت نمادین، گذشته و آینده را در ششی به هم پیوند داد که نسل بعدی ساکورویز یکی از بهترین پیروزی های تاریخ خود را به دست آورد. او به زودی توسط جمعی از هم تیمی هایش که به نظر می رسید تمام نیمیکت را شامل می شد محاصره شد، در حالی که هواداران استرالیایی درون ورزشگاه و میلیون ها نفر در خانه جشن می گرفتند.

شوگ بزرگ قبل از بازی

یک ساعت قبل از شروع بازی، تونی پوپویوچ سرمربی استرالیا، یک تصمیم جسورانه و شوکه کننده گرفت؛ پاتریک بیج، دروازه بان ۲۲ ساله ملبورن استی، به جای مت رایان (با ۱۰ بازی در جام جهانی، رکورددار استرالیا) در ترکیب اصلی قرار گرفت. بیج هفته قبل مقابل سوئیس عملکرد خوبی داشت، اما هیچ کس انتظار